

Az igazság utáni pillanat az ÉS-ben

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 4. szám, 2019. január 25.

Vagyonunk mindörökre csak hitel formájában marad fenn. Tényszerűséget, műgondot, tudást kínálunk a csekélyke jó hírért és tisztességért. Az én hitelkeretem csökkentéséért már a pártállami időkben megindult a harc. Nem állottam be szakértáborokba, nem védett senki. Ez a küzdelem új fázisába lépett Ujvárosi Emese glosszájával, az ÉS legutóbbi számában (2019/3., jan. 18.). „Mivel íróasztalom fölött, a falon lóg Barabás Miklós 1845-ben készült litográfiája, melyet a magyar irodalom lelkes történésze még akkor saját kezével és fekete tintájával Dr. Schedel Ferencként szignált, s könyvtáramban megtalálható művei pedig mind Toldy Ferenc néven íródtak, semmi kétség: a Franz Schedelként világra jött pesti polgár Toldy Ferencként lett magyar, Stefi az más volt.” Így Ujvárosi Emese.

A szóban forgó pesti polgár, hogy aprócska helyreigazítással kezdjem, Budán született 1805-ben. Az a Toldy (Schedel István), akit az én cikkem említ kortársai gyűrűjében, s akit a szemtanú létezni is tagad, Toldy (Schedel) István volt, nevezettnek fia, önálló alkotó. Egy tévedés, mondja Emese, „ami mit sem von le a dolgozat értékéből.”

Az én értékemből von le jócskán. S persze érdemtelenül. Nevezett cikkemet november derekán adtam le az ÉS-nek. Hetei maradtak szakértő szerkesztőinek bármely irodalmi lexikon ellenőrzésére. De nem. Közltek a cikkemet, majd minden további keresés és összevetés nélkül közzéadtak egy glosszát, melyben én még a Schedel család keresztnéveivel sem lennék tisztában.

A nagy magyar irodalomtörténész, Horváth János panaszolta fel diákkoromban azt a méltatlanságot, hogy a Schedel-házhoz közeli kávéházban a tüzes magyar ifjak többsége sohasem hallott Schedel (Toldy) Ferencről, holott akkor már hat éve a Tudományos Akadémia titoknoka volt. Más tüzes magyar ifjak valami Schuszter nevű író emlékét őrizték meg.

Mindenki tévedhet, nevek dolgában kivált. De hogy egy el sem követett hibát saját szerzője nyakába varrjon egy lap, ritkaság.

Ungvári Tamás

*

Nincs nagyobb szégyen, mint amikor a szerzőt a közlő lap figyelmetlensége kényszeríti védekezésre. Ez történt most. Minden érintettől elnézést kérek.

KZ